

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1766/2019
13.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана С. Булатовић, адвокат из ..., против туженог АД „Путеви Ужице“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4336/18 од 22.02.2019. године, у седници одржаној 13.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4336/18 од 22.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4336/18 од 22.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 897/15 од 24.10.2018. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за период од априла 2014 године закључно са јануаром 2015. године на име неисплаћеног дела зараде исплати одређене месечне износе са законском затеном каматом на сваки износ појединачно, ближе одређене као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавеже тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде исплати за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године укупан износ од 1.517.256,89 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе сходно Закону о висини стопе затезне камате до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године према Закону о затезној камати, ближе одређене тим ставом изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 11.756,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, а за износ од још 181.324,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, захтев за трошкове је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4336/18 од 22.02.2019. године одбијене су као неосноване жалба тужиоца и жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против одбијајућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном одлуком тужбени захтев је делимично одбијен у односу на захтев за исплату неисплаћене разлике припадајуће накнаде зараде тужиоцу. Разлози на којима је заснована одлука другостеног суда о основаности тужбеног захтева у одбијајућем делу у складу су са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права - Закона о раду у односу на право запосленог на одговарајућу зараду и исплати накнаде зараде у пуном износу, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Тужилац указује на постојање другачије одлуке, међутим другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Осим тога, утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ставри поднета је 20.10.2015 године, преиначена је у току поступка након спроведеног вештачења 04.01.2018. године повећањем захтева којим је тражена исплата 1.169.010,89 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.517.256,89 динара.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић